

ver udløst af Majoratsbaandet. Dette med Hensyn til Forslaget under Nr. 19. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 20 vil jeg kun sige, at det forekommer mig, at der behøves en Bestemmelse i den foreslaæde Lov i den Retning, som Endringsforslaget angiver. Maaskee har allerede min ærede Medforslagsstiller (Mollke-Bregentved) udtalt sig nærmere derom, men jeg har jo ikke hørt det, og det skader i alt Fald ikke, at ogsaa jeg kommer frem med det Par Ord, som jeg i saa Henseende har at sige. Jeg troer, som sagt, at der i Lovforslaget mangler en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes i det Tilfælde, at Cieren af det tidlige Majorat selv kjober den enkelte Gaard, som skal sælges, eller med andre Ord, at der mangler en Afgjørelse af, om en saadan Gaard ved Salget træder ud af Gudsforholdet eller ikke, hvis Cieren selv kjober den. Jeg seer ikke Andet, end at, naar Loven kommer til at sáyne en Bestemmelse af den Art, som findes i Forslaget under Nr. 20, da vil det næsten være factisk at udelukke Cieren fra Retten til at kunne kjoibe endog en enkelt Gaard af sin Eiendom, selv naar han betaler den i Paragraphen omtalte Fjerdedeel ind i Statskassen. Jeg troer ikke, at dette er billigt, og jeg haaber, at Thinget heller ikke vil gaae saa vidt. Hvis man forlaster Forslaget under Nr. 18 om at lade § 21 ganske udgaae, saa synes jeg, som sagt, at der behøves en Bestemmelse angaaende, hvorvidt en Gaard, der bliver solgt i Genhold til § 21, derved træder ud af Gudsforholdet ogsaa i det Tilfælde, at Cieren selv kjoiber den, og den saaledes manglende Afgjørelse har jeg nu formuleret i Forslaget under Nr. 20, som det synes mig at være rigtigst. Der kunde jo ganske vist ogsaa træffes andre Afgjørelser af det nævnte Tilfælde; men, hvis man slet ingen Afgjørelse træffes, saa vil jo det Tilfælde kunne indtræde, at en Mand, naar han var meget heldig eller uheldig — hvad man nu vil kalde det — maaskee en 3 à 4 Gange i sin Levetid vilde kunne komme til at sælge en Gaard og betale Fjerdeparten af dens Værdi ind i Statskassen. Jeg kan idetmindste ikke opfatte Lovforslaget anderledes, end at det vilde kunne blive Tilfældet. Det

kan vel gjerne være, at jeg tager fejl heri, og, hvis den ærede Minister kan berolige mig i saa Henseende, saa er det jo altid Noget. Men jeg maa dog tilstaae, at jeg ikke er saa ganske vis paa, at man ogsaa hos hans Eftermand altid vil møde den samme Fortolkning. Jeg har i min Levetid oplevet mange forskellige Fortolkninger fra Ministerbænken, og jeg kan jo ikke sige Andet, end at, hvad der saaledes har fundet Sted, ogsaa i Fremtiden vil kunne finde Sted. Jeg troer derfor virkelig, at det er ønskeligt, at der kommer en Bestemmelse i den af mig nævnte Retning ind i den foreslaæde Lov. Om det just accurat bliver den, som jeg finder er den billigste for den vedkommende Cier, og den, som nærmest vil sætte ham i samme Stilling, som enhver anden Kjoiber, eller om man mulig kan finde en anden og bedre til 3die Behandling, det er mig derimod, naar man blot vil gaae ind paa en billig Afgjørelse, mindre magtpaaliggende. Foreløbig kan jeg imidlertid ikke sige Andet, end at jeg paa det Allerbestemteste maa ønske og haabe, at Thinget vil vedtage det af mig og det andet Medlem af Udvalget under Nr. 20 stillede Forslag til § 21.

Justitsministeren: Der er en Betragtning, som ganske uwillkaarlig har paatrængt sig mig ved Forhandlingen saavel idag som igaar — jeg siger det aldeles ikke som nogen Bekrædelse, men det gjør sig uwillkaarligt gjældende — nemlig, at det havde været ønskeligt, at adskillige af de Betragtninger og Bemærkninger, der i disse Dage ere fremkomne, allerede vare fremkomne paa et tidligere Punkt, navnlig ved Sagens 1ste Behandling. Jeg overseer aldeles ikke, at navnlig det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Madvig), der igaar udtalte sig meget udførligt om Sagen, var fraværende ved første Behandling, saaledes at det for ham var fysisk umuligt at udtale sig; men der er adskillige af de Betragtninger, der ere fremkomne fra andre Sider, og da navnlig de, der ere bleve anførte til Fordeel for veent at udelade Bestemmelserne i § 21, som det synes mig havde egned sig nok saa meget til at blive fremførte ved Sagens første Behandling, og den Omstændighed, at de